

Patric Wayt

Viên trung uý và 30g phóng xạ

Một buổi chiều, giáo sư John Learoc khoe trong câu lạc bộ rằng: kết thúc công việc của mình, ông đã thu được 30g phóng xạ, chúng đang được bảo quản trong phòng thí nghiệm. Mọi người đều cổ giông tai lên nghe. Trung uý Greenfer đã bật ra điều mà những người khác chỉ nghĩ trong đầu: "30g phóng xạ?! Nhưng đó là nửa triệu đôla, có phải ko, thưa giáo sư?". "Đúng vậy" - Vị giáo sư gật đầu. "Thế mà ông dám để cả một tài sản lớn như thws trong phòng thí nghiệm? Ông ko sợ bọn trộm cắp à?". "Trộm cắp ư? Cứ việc để họ đến tôi còn vui mừng là đằng khác...".

Giáo sư nói và mỉm cười đầy bí hiểm.

Ngay tối hôm sau, trung uý đã lén vào bên trong hàng rào căn biệt thự nằm giữa vùng đất trống trải của giáo sư Learoc. Lướt tới sát ngôi nhà, nhẹ như một cái bóng, thận trọng mở cửa sổ, anh nhảy vào bên trong khẽ tới mức không nghe thấy cả hơi thở. Yên tĩnh. ANh đã lọt được vào phòng thí nghiệm, bật đèn pin quan sát chung quanh: trên các bàn làm việc có một vài thiết bị, chai lọ, nhưng chẳng hề thấy phóng xạ ở đâu cả. Anh từ từ mở cửa thông ra hành lang và nhìn quanh: cánh cửa phòng bên trái đang để ngỏ. Trên mặt bàn là hộp đựng phóng xạ đang phát ra những tia sáng. "Lạ thật

sao giáo sư Learoc lại để phóng xạ ở một nơi lộ liễu, ko khoá cửa phòng như vậy?" - Viên trung úy vừa nghĩ vừa bước qua ngưỡng cửa... Vào đúng lúc này, cánh cửa phòng bỗng đóng sập sau lưng anh: Greenfer đã rơi vào bẫy. Anh cố gắng nhìn khắp phòng nhưng chẳng thấy có cách gì thoát ra được. ánh mắt Greenfer dừng lại ở chiếc máy điện thoại, anh vừa đi tới được một bước thì chuông điện thoại reo vang.

"Ai đang ở đó vậy?" - Một giọng ko quen hỏi. "Đây là Mic - Greenfer trả lời - MicSmith". "Anh là ai?". "Một người lính". "Hay thật, một người lính định ăn cắp phóng xạ...". "Sao lại phóng ...- Trung úy Greenfer lắp bắp vì ngạc nhiên, nhưng lập tức trấn tĩnh lại - Xin lỗi, ông đã quá lời đấy! Chắc ông quay nhầm số rồi"... "Nhầm số? - Giọng ko quen biết kia bật cười trong ống nghe - Không, bạn thân mến. Đúng số đấy: đó là căn phòng trong biệt thự của giáo sư Learoc. Căn phòng có để phóng xạ mà anh định lấy cắp". "Tôi đang nói chuyện với ai vậy?" - Viên trung úy hỏi "Chắc anh ngạc nhiên lắm... Giáo sư Learoc đang nói đây!". "Ông định mưu mô gì với tôi đây?". "Chúng ta sẽ xem xét sau. Mọi chuyện đều phụ thuộc vào anh. Hoặc tôi sẽ giao anh cho cảnh sát, hoặc anh sẽ đồng ý để tôi sử dụng anh vào các thí nghiệm của tôi". "Các thí nghiệm nào?". "Trên bàn trước mặt anh là 30g phóng xạ. Tôi muốn biết nó tác động lên cơ thể sống của con người như thế nào. Có thể anh đã nghe nói rằng phóng xạ vừa có khả năng trị bệnh, vừa có khả năng sát hại. Một giáo sư đồng nghiệp của tôi đã mất một cánh tay. Họ phải cưa nó, mà ông ấy chỉ làm việc với một phần trăm gam phóng xạ thôi đấy". "Tôi van xin ông, hãy thả tôi ra ngay! - Trung úy Greenfer nài nỉ - Tôi ko muốn chết một cách khủng khiếp như vậy!". "Cứ bình tĩnh - Giáo sư Learoc nói- Ai nói với anh là anh sẽ bị chết trong khi thí nghiệm? Có thể chẳng có gì đáng sợ. Phóng xạ đã tác động rồi đấy, anh có cảm thấy gì khác không?". "Tôi thấy như đang bị cảm sốt... sốt cao". "Tốt lắm, ông Smith. Tôi đã nhận thấy là thí

nghiệm của chúng ta sẽ rất xuất sắc. Anh hãy tả lại cho tôi nghe những gì anh cảm thấy". "Ông muốn tôi thông báo qua điện thoại từng giai đoạn của cuộc thí nghiệm giết người của ông ư?". "Đúng đường dây điện thoại này chỉ dẫn đến phòng làm việc của tôi mà thôi. Anh ko còn lối thoát nào khác ngoài việc phải phục tùng những ý muốn của tôi, thông báo cho tôi các tác động của phóng xạ lên cơ thể và thần kinh của anh... Tôi sẽ ghi lại tất cả vào máy ghi âm. Trong ngăn kéo bàn có một nhiệt kế. Anh hãy cho biết thân nhiệt của anh cứ năm phút một lần...". "Tôi ko làm gì hết! Tôi thú nhận mình là kẻ cắp, ông hãy gọi cho cảnh sát. Cứ để họ bắt tôi. Tôi đâu đáng phải chết!". "Tôi ko gọi cảnh sát đâu. Nếu anh ko đồng ý, tôi đi nằm vậy. Và sáng ra thì anh đã thành một cái xác...". "Thế nếu tôi nghe lời ông?". "Tôi hứa là anh sẽ ko chết. Khi nào phóng xạ đe dọa tính mạng của anh, tôi sẽ thả anh ra. Sau tất cả những gì anh sắp chịu đựng, sẽ ko bao giờ anh nghĩ đến chuyện mang nó bên mình nữa. Nếu chạm vào nó, khắp người anh sẽ nổi hạch như người bị các u ác tính".

Trung úy Greenfer đành chấp nhận: "Được rồi, vậy chúng ta hãy bắt đầu. Nhưng tôi báo trước cho ông biết là tôi ko chịu được lâu đâu, trong phòng đang rất nóng". "Đó là do phóng xạ". "Ồi nóng quá....Tôi ko chịu được....Tôi phải cởi quần áo đây!". "Thân nhiệt anh bao nhiêu rồi?". "Nhiệt kế chỉ ....40 độ C ... nhưng giờ lại nhảy lên 41 .... đã 42 rồi, vẫn đang lên. Nhưng nhiệt kế bị nổ rồi. Trên người tôi có những nốt màu xanh...mỗi lúc càng to...tôi ko thở được nữa...xin ông rủ lòng thương,tôi đau đớn khủng khiếp quá!". "Hãy cố lên, Smith! Anh ko chết nhanh như vậy đâu. ANh hãy tả lại chính xác, anh nhìn thấy gì trên người anh và xung quanh anh!". "Tôi ko chịu được nữa rồi...Người tôi đang cháy...chỗ nào cũng có các vết thương...Ông đã hứa thả tôi...Một cánh tay tôi đã bầm tím, cả cánh tay .... Tôi sắp phát điên rồi". "Tôi ghi lại chính xác những lời của anh. Anh sẽ được tự hào lại kẻ hy sinh cho

khoa học. Tôi ko ngờ là phóng xạ lại huỷ hoại con người ta nhanh đến thế!. Chưa có ai dám làm thí nghiệm với 30g phóng xạ. Tôi là người đầu tiên và duy nhất."Hãy thả tôi ra".-Trung úy Greenfer năn nỉ - "Tôi chẳng hề nghĩ tới chuyện đó"."Đồ dê tiện!Mày giữ lời thề như vậy à? Nhưng tao sẽ trả thù! Tao đã lấy được phóng xạ và bây giờ...". "Cái gì? Anh làm gì vậy?". Giáo sư hốt hoảng hỏi. "Phóng xạ... tao đã nuốt nó rồi...ôi...". Vị giáo sư còn nghe thêm một tiếng rên la khủng khiếp và sau đó là sự im lặng.

Ông chạy vội từ phòng làm việc đến nơi đang giam giữ tù nhân và mở cửa. Trong phòng tối om : ko hề có dấu vết gì của phóng xạ. Các tia sáng của nó ko gì ngăn cản được, kẻ bất hạnh hẳn đã nuốt nó rồi! Giáo sư quờ quạng đi dò dẫm về phía công tắc đèn. Bất ngờ cánh cửa đóng sầm sau lưng ông. Có tiếng vặn khoá phía ngoài. Khi đèn bật sáng, ông thấy đang đứng một mình trong phòng. Tên trộm đã thoát ra ngoài, mang theo phóng xạ.

Giáo sư còn chưa thoát khỏi cơn sốc thì chuông điện thoại reo lên:"Alô, giáo sư Learoc?". "Vâng". "Tôi muốn ông yên tâm về tình trạng sức khoẻ của tôi. Tôi cảm thấy rất thoải mái. Ông hay an tâm ghi lại điều đó, chắc nó sẽ có ích cho khoa học đấy. Còn về phóng xạ, ông chớ lo: lúc đến nhà ông, tôi đã mang theo một hộp chì chống phóng xạ rất tốt. Bây giờ tôi đã cho phóng xạ vào túi rất an toàn, chắc chắn. Điều sáng suốt nhất mà ông nên làm vào lúc này là ở đó mà ngủ một giấc thật ngon. Chắc ông cũng rất muốn biết tôi đã thoát được như thế nào? Cũng đơn giản thôi: tôi đã đứng sau cánh cửa, khi ông bước vào, tôi vội lên ra mà ông ko nhận thấy. Và vì là người độc ác nên .. tôi đã khoá luôn cửa! Nào, chúc ông ngủ ngon, giáo sư Learoc!".

....ít lâu sau, kẻ từ thiện nặc danh nói trên đã gửi tới các bệnh viện trên toàn nước úc mỗi nơi một vài gam phóng xạ. Hoàn toàn miễn phí.

Nguồn: Hùng
Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003